Quum multi supersint loci, de quibus Tecum agere erat in propositis, in praesenti finem scribendi facere coactus, eos mihi reservabo, quos altera, quam ad Te dare in animo est, epistola tractabo.

Eligam tunc potissimum e choricis systematis locos quosdam, in quibus cum metro sententia periit.

Scribebam *Briellae*, *mense Octobris* MDCCCLVI.

HEMSTERHUSII EMENDATIO INEDITA.

Apud Strabonem XVII. p. 799. Casaub. legitur: *ἄλλη δ' ἐϛὶ Ταπόσιρις ἐπέκεινα τῆς πόλεως ἱκανῶς. αὐτῆς δὲ πλησίον πετρῶδες ἐπὶ τῇ θαλάττῃ χωρίον καὶ αὐτὸ δεχόμενον πολλοὺς τοὺς κωμάζοντας ἅπασαν ὥραν ἔτους*, dixerat enim paulo ante: *Ταπόσιρις οὐκ ἐπὶ θαλάττῃ πανήγυριν δεχομένη μεγάλην.* In hoc loco *κωμάζοντας* absurda scriptura est, quae nulla librorum auctoritate nititur et de infelici coniectura invecta est. Codices omnes exhibent *τοὺς ἀκμάζοντας*, quod quum nemo ferre posset omnes Tyrwhitti correctiunculam arripuerunt, quam Coraës et Kramerus receperunt in textum. Strabonis manum unus perspexit Hemsterhusius, qui in suo libro (quem servat Bibliotheca Lugduno-Batava) minutissima scriptura supra tertiam literam participii *ἀκμάζοντας* posuit *τ*. Optime: *ἀκτάζοντας* docet esse legendum, quod verbum unice accommodatum esse rei quam Strabo commemorat manifestum est. Hesychius v. *Ἀκτή· — οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια καλούμενον Ἀκτήν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος οἶμαι τοῖς πλωϊζομένοις λαβοῦσα. ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἑϛιῶνται, αὕτη τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες.* Itaque *τὸ ἐπ' ἀκτῆς εὐωχεῖσθαι καὶ θυμηδεῖν* appellabant *ἀκτάζειν*. Plutarch. Symposiac. IV. 4. § 8. *τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους λέγωσι· σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιϛον ἀποφαίνουσιν;* Cui non nota Verris *acta*? Ptolemaeus Philadelphus quum aeger decumberet ex alta

regia prospiciens in plebem ἀκτάζουσαν exclamavit: ὦ τάλας ἐγώ, τὸ μὴ ἐμὲ τούτων ἕνα γενέσθαι. vid. Casaub. ad Athen. p. 846.

Ὅσιος — Θεῖος. Θυσία — Οὐσία. PLUTARCHUS EMENDATUS.

Quam saepe ὅσιος et θεῖος, ὁσιότης et θειότης a scribis fuerint permutata in Variis Lectionibus demonstravi. Novum exemplum Valckenaerius in Adversariis Mss., ubi multa collegit de permutationibus litterarum in Codicibus, attulit ex Epistola XVI. Philostrati Tom. I. p. 390. Olear. in verbis: εἰ μέλλοιεν εἶναι θεῖοί τε καὶ δίκαιοι, verissime corrigens ὅσιοί τε καὶ δίκαιοι. Ipse nuper idem mendum deprehendi in Plutarchi libro ὅτι οὐδὲ ζῆν ἔςιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον pag. 1102. D. ubi narrat ὅτι οἱ Ἐπικούρειοι θυσίαις καὶ τελεταῖς ὁμιλοῦσι δεδιότες μὴ φανεροὶ γένωνται τοὺς πολλοὺς παραλογιζόμενοι καὶ φενακίζοντες, ἐφ' οὓς καὶ τὰ περὶ θεῶν καὶ θειότητος αὐτοῖς βιβλία συντέτακται

Ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιὲς ἀλλὰ πᾶν πέριξ

ἐπαμπεχομένοις καὶ ἀποκρυπτομένοις διὰ φόβον ἃς ἔχουσι δόξας. Facile vincam περὶ θεῶν καὶ ὁσιότητος a Plutarcho scriptum esse, res enim ipsa satis pro se loquitur, sed accedit novum indicium haud contemnendum ex Diogene Laërtio X. 28. qui Epicuri scripta nobiliora enumerans hos ipsos libros περὶ Θεῶν καὶ περὶ Ὁσιότητος commemoravit. Cf. Cicer. de Nat. Deor. I. 41 et 44.

In eodem libro Plutarchi pag. 1099, C. vetus vitium certa medicina Valckenaerius in iisdem Adversariis sustulit. Editur: τί γὰρ ἂν λέγοι τις Ἐπαμεινώνδαν οὐκ ἐθελήσαντα δειπνεῖν ὡς ἑώρα πολυτελέςερον τῆς οὐσίας τὸ δεῖπνον ἀλλ' εἰπόντα πρὸς τὸν φίλον· Ἐγώ σε ᾤμην θύειν οὐχ ὑβρίζειν. Quis non lubenter Valckenaerii emendationem recipiet ὡς ἑώρα πολυτελέςερον τῆς θυσίας τὸ δεῖπνον?

In eodem libro pag. 1095 E. prava verborum divisio mendi speciem praebet inanem in verbis: εἰ δὲ Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος συναγαγὼν τὸ Μουσεῖον τούτοις ἐνέτυχε τοῖς καλοῖς καὶ βασιλικοῖς παραγγέλμασιν ἆρ' οὐκ ἂν εἶπε τοῖς Σαμίοις·

ὦ Μοῦσα, τίς ὁ φθόνος;

tu verba sic constitue: ἆρ' οὐκ ἂν εἶπε·

Τοῖς Σαμίοις, ὦ Μοῦσα, τίς ὁ φθόνος;

C. G. C.